

ตอนที่ ๑๕ บ้าเรื่องแผ่นดินไหว

เพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลายและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท วันนี้ยังเป็นวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๗ เป็นตอนที่ ๘ สำหรับการบันทึก และก็การบันทึกนี้อ่า ลืมว่า ผมยังอยู่ในการป่วยไข้ไม่สบายอยู่มาก เมื่อตอนเช้าหมอมาให้น้ำเกลือ หมอเขาก็หาว่าผมไม่พัก ผมก็ต้องทนให้หมอดู เพราะผมก็ไม่พักจริง ๆ เพราะผมเองไม่ไว้ใจในชีวิต ไม่ทราบว่าชีวิตนี้มันจะตายเมื่อไร ก่อนจะตายก็เล่าความเป็นมาสู่กันฟังเสียก่อน เพราะว่าประเดี๋ยวเวลาผมตาย คนนั้นเขียนประวัติ คนนี้เขียนประวัติ ก็อาจจะเขียนไม่ค่อยถูก ใ้ความกระจุกกระจังเขียนมากก็จะเป็นการขัดแย้งกัน

ความจริงผมเองผมก็รู้ประวัติผมไม่หมดเหมือนกัน มันจำไม่ได้ครับ เรื่องมันนานมาแล้วและเวลากาลผ่านมาถึง ๗๐ ปี คงจำอะไรไม่ได้ดี บางอย่างน่าจะจำได้ก็จำไม่ได้ เอ้า ค่อยกันต่อไป

ก็รวมความว่า อารมณ์ที่ท่านฝึกได้แล้วขอเตือนไว้ชนิดหนึ่ง ยังไง ๆ เราก็หนีรอกัน บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทก็เช่นเดียวกัน มันจะหนีพ้นหรือไม่พ้น ก็พยายามวิ่งหนีเข้าไว้ก็แล้วกัน

อันดับแรกอย่าประมาทในชีวิต คิดว่าชีวิตนี้มันจะต้องตาย ยังไง ๆ เราก็ตายกันแน่

ประการที่ ๒ ก่อนจะตายยึดพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์เป็นที่พึ่ง เพราะว่าพระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า "คนนี่ก็ถึงชื่อท่านอย่างเดียวไม่เคยทำบุญทำกุศลอย่างอื่น ตายแล้วไปสวรรค์นับไม่ถ้วน" อย่างน้อยที่สุดเราผ่านขึ้นสวรรค์ก่อนก็ยังมีต่อไปเป็นพรหม ไปนิพพานนั้น ก็ว่ากันทีหลังก็ได้ ยึดสวรรค์เป็นเป้าหมายไว้ก่อน

ทางที่จะไปสวรรค์ได้จริงจางอย่างมั่นคงและไม่ลงอบายภูมิก็คือ **ทรงศีล ๕** ให้บริสุทธิ์ **ศีล ๕** นะจริง ๆ ผมคิดว่าควรจะบวกกับ **กรรมบถ ๑๐** ถ้าเป็น **ศีล ๕** จริง ๆ ยังสร้างความสะดวกใจแก่บุคคลอื่น และอันดับหลังตั้งใจไว้เพื่อ **นิพพาน** โดยเฉพาะ

การตั้งใจไว้เพื่อ **นิพพาน** นี้ผมเคยถาม **หลวงพ่อดอกน้ำ** ภาชีเจริญ เรียกว่า "**หลวงพ่อด**" ก็แล้วกัน เวลานั้นผมไปหาท่าน ท่านยังไม่ได้เป็นพระครู ยังไม่ได้เป็นเจ้าของ เมื่อท่านเป็นแล้ว ท่านก็บอกว่าเขาเอาหัวโขนมาตั้งให้ มาสวมให้ แต่

ฉันจะไม่เดินไปตามจิ้งหะของโชน ฉันจะเดินตามปกติของฉันตามเดิม พระองค์นี้
น่ารักมาก ผมนับถือมาก ท่านเคยบอกว่าควระหวัง **นิพพาน** ผมก็ถามว่า

"คนอย่างกระผมจะไปนิพพานกับเขาได้หรือครับ?"

ท่านก็บอกว่า "เราตั้งใจไว้ก่อน เหมือนกับคนขึ้นยอดไม้ เธอขึ้นต้นไม้
ตั้งใจเราจะขึ้นให้สุดยอด ถ้าบังเอิญเราตั้งใจขึ้นสุดยอดแรงมันไปไม่ถึง มันก็ต้องไปถึง
กิ่งใดกิ่งหนึ่งเป็นที่พักจนได้ ถ้าเราตั้งใจต่ำ ดีไม่ดีมันขึ้นไม่ถึงเลย"

ท่านบอกว่า "หวังนิพพานก็เช่นเดียวกัน ถ้ากำลังอย่างอ่อนมันก็ไปค้ำที่
สวรรค์ได้ กำลังอย่างกลางก็ไปค้ำที่พรหม ถ้าเราเกิดจิตไม่นิยมมนุษย์โลก เทวโลก
และพรหมโลก หรือไม่นิยมร่างกายด้วยความจริงใจ เราก็ไปนิพพาน"

คติของหลวงพ่อดีดีมาก ขอบรรดาท่านพุทธบริษัทและญาติโยม
ทั้งหลายพยายามปฏิบัติทำตามไว้เถอะ ตัวท่านตาย แต่ความดีของท่านยังไม่ตาย ผม
ยอมรับนับถือองค์นี้ท่านดีจริง ๆ วิชาความรู้ที่ผมก็เรียนกับท่านไว้เยอะ ที่นำมาใช้นี้ก็
เอาของท่านมาใช้เยอะเหมือนกัน ท่านก็บอกเป็นของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ของท่าน ท่าน
ค้นคว้าเอามา เป็นพระองค์แรกที่ทำให้คนมีความเข้าใจเรื่องสวรรค์ เรื่องนรก ได้ชัดแจ้ง
แจ่มใส และเรื่องนิพพานด้วย

แต่ก็น่าแปลก หลวงพ่อสดกับผมก็คล้ายคลึงกันอยู่อย่าง ถูกด่าแหก
เหมือนกัน ด่าท่านเท่าไรท่านก็ยิ้มตลอดเวลา ผมก็เลยจำยิ้มของท่านมา แต่ก็ขอได้โปรด
อย่ามาด่าต่อหน้าก็แล้วกัน ไม่นั่นใจจะยิ้มออกหรือไม่ออก ถ้าด่าลับหลังด่าไปเถอะ ด่า
ยังงี้ก็ด่าไป อย่าเข้ามาด่าใกล้ ๆ ด่าไกล ๆ ไม่เป็นไร ถ้าด่าให้ได้ยิน ผมประกาศแล้วนี้
ไม่ใช่ **พระอรหันต์** ผมไม่ใช่**พระอนาคามี** ผมไม่ใช่**พระอริยะ** ผมไม่ใช่**ผู้ทรงฌาน**
ผมมีคติอย่างเดียวว่าบวชต้องการ**นิพพาน** จะไปได้หรือไม่ก็ได้ก็ช่าง จะไปได้ก็ต้องการ
จะไปยังไม่ได้ก็ต้องการ เพราะใจมันต้องการมาตั้งแต่กำเนิดเสียแล้วก็อยากจะไป ชาตินี้
ไปไม่ได้ ชาตินี้หน้าก็ไปได้ ชาตินี้หน้าไปไม่ได้ ชาตินี้โน้นก็ไปได้

และที่เวลาเราเกิดมาเพื่อแก่ กว่าจะแก่ถึง ๗๐ ปีมันใช้เวลานานมาก มัน
ก็ยังแก่มาได้ และเรื่อง **นิพพาน** ถ้าเราไม่ทำถอย ทำไม่จะไปไม่ได้ ใครเขาจะหาว่าเป็น
ยังงี้ก็ช่าง เราปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าก็แล้วกัน พระพุทธเจ้าสอนคนให้ทุกคนไป
นิพพาน เราก็ต้องการไป**นิพพาน** อย่างพระพุทธเจ้าท่านบอก ท่านบอกว่าธรรมชาติของ

ท่านให้เลือกปฏิบัติที่เห็นว่าควรปฏิบัติ ไม่ใช่ยกมาทั้งกระบิ ไม่ใช่หนังสือเล่มใหญ่ ๆ มากก็ทำอย่างนั้นทุกถ้อยคำ ไม่มีผล

และขอบรรดาท่านพุทธศาสนิกชนและเพื่อนภิกษุสามเณรจงอย่าทำตนเป็น "เถรโบลานเปล่า" คือไปที่ไหนก็คุย "ฉันเรียนจบถึงนั้น" "ฉันเรียนถึงนี้" "ฉันเรียนถึงโน่น" แต่เรียนนะมันไม่มีผลหรอก มันต้องปฏิบัติ ก็คนที่เขาไม่เรียนเลย เขาไปนิพพานได้ตั้งเยอะ

อย่างสมัยพระพุทธเจ้า ตาสีตาสามาจากไหนก็ไม่รู้ ไม่เคยรู้จักมาก่อนเลยแม้แต่พระพุทธเจ้าฟังเทศน์จบเดียวก็มีความเข้าใจ บรรลุมรรคผลเป็นพระอรหันต์พร้อมปฏิสัมภิทาญาณ

และตอนนี้ความรู้พระพุทธศาสนาทุกอย่างก็เข้าใจหมด นี่ความรู้จริง ๆ มันมาจากผลการปฏิบัติ ไม่ใช่การเรียนหนังสือโดยเฉพาะ ที่เรียนหนังสือโดยเฉพาะประกาศตนเป็นผู้นำความดีไปให้ แยกความดีไปให้แต่ในที่สุดตัวเองละเทะ เลือกไม่ไหวนับไม่ถ้วน

ก็รวมความว่าอย่าประมาท คนที่เขาเรียนรู้มากเขาดีก็มี เขาปฏิบัติจริงก็มี คนที่เรียนรู้มากไม่เอาไหนก็มี คนที่เรียนรู้น้อยมีการปฏิบัติจริงเข้าถึงขั้นสูงสุดก็มี คนที่ไม่เรียนรู้อะไรเลย โผล่เข้ามาปฏิบัติเฉย ๆ ได้ผลสูงสุดก็มี ก็รวมความว่าความดีหรือความชั่วมันอยู่ที่ตัวปฏิบัติ

ฉะนั้นขอบรรดาท่านพุทธบริษัท ถ้าเรายังไม่ตายก็จงอย่าช่วยกันทำบ้านเมืองให้วุ่นวาย ช่วยกันทำบ้านเมืองให้มีความสุข คือคิดว่าชีวิตนี้มันต้องตาย ก่อนจะตายจากความเป็นคนเราต้องเป็นคนดี ตายเป็นผีจะได้เป็นผีดี เป็นผีเทวดา เป็นผีพรหม และเป็นผีนิพพาน

หลังจากนั้นยึดความดีพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์เป็นที่พึ่งและกัปฏิบัติตน ไม่ใจร้าย มีใจเมตตาปราณี ไม่ฆ่าใครไม่ทำร้ายใคร ไม่ลักไม่ขโมย ไม่ยื้อแย่ง ไม่คดโกงทรยศสมบัติของใคร ไม่แย่งคนรักของใคร ชื่อสัตย์สุจริตต่อคู่ครอง นี้ด้านกาย

ด้านวาจา ไม่พูดคำไม่จริง พูดแต่วาจาจริง ไม่พูดคำหยาบพูดแต่วาจาไพเราะ ไม่พูดยุยงส่งเสริมให้เขาแตกร้างกัน หรือไม่นินทาเขา พูดแต่วาจาสร้างสรรค์

ความสามัคคี ไม่พูดวาทะที่ไร้ประโยชน์ วาทะใดที่เป็นประโยชน์ด้วยกันทั้งสองฝ่ายเราพูด และก็ไม่ดื่มสุราเมรัย

ด้านกำลังใจ ไม่คิดจะลักขโมยอยากได้ทรัพย์สินสมบัติของใคร ใจไม่คิดเลย ไม่คิดจะพิฆาตเช่นฆ่าประหารใคร ทำความเห็นให้ถูกว่าอันใดสิ่งใดเป็นปัจจัยของความสุกกับเรา กับเพื่อนร่วมโลกเราจะทำอย่างนั้น แค่นี้บ้านเมืองจะมีความสุข

การที่จะรักษาพระพุทธศาสนา เวลานี้มีข่าวโครมคราม ๆ เขาบอกว่า กัลวคริสเตียนจะมาแย่งดินแดนพระพุทธศาสนาไป เกรงว่าจะแย่งคนไป ไม่ต้องกลัวกลัวทำไมคนของเรา เราดีเขาเอาไปไม่ได้ แต่เราอยากกลายเป็นโจรปล้นตัวเองก็แล้วกัน

ก็หมายความว่าวิชาความรู้ที่ผสมสอน พวกคริสต์เขามาเรียนกันเยอะ พวกอิสลามก็มาเรียนกันเยอะ และก็ถ้าของเขาไม่มีของเรามี ถ้าบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย แต่ผมนะไม่สามารถนะ ผมก็ได้แต่ความรู้เบ็ด ๆ แค่นี้แหละ ความสามารถยิ่งใหญ่จริงจังของผมไม่มี ถ้าทุกคนใช้หลักสูตรของ**วิชาสามและอภิญาท** มาใช้เป็นปกติสำหรับพระ ชมราวาสนะผมไม่ไปพูดเคี้ยวเข็ญแบบนั้นหรอก พระก็ไม่ได้เคี้ยวเข็ญแต่พูดตามความเป็นจริงว่า

ถ้าเราจะอนุรักษ์พระพุทธศาสนา ให้พระพุทธศาสนาคงอยู่จริง ๆ พระพุทธศาสนาจะคงอยู่ได้เพราะความเลื่อมใสของคน เพราะชาวบ้านชาวเมืองมีความเข้าใจในพระพุทธศาสนามีความเลื่อมใสในพระสงฆ์ ภิกษุสามเณรในพระพุทธศาสนา มีความเข้าใจว่าตายแล้วเกิดหรือไม่เกิด สุญหรือไม่สุญ นรกมีจริงไหม นี่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่านรกมีจริงเราอย่าฝันท่าน หาทางแนะนำญาติโยมพุทธบริษัทให้เห็น **นรก สวรรค์ เปรต อสุรกาย** เห็นสิ่งต่าง ๆ ได้ด้วย**ทิพจักขุญาณ**ในหลักสูตร**วิชาสาม** ให้เข้าใจว่าตายแล้วไม่สุญด้วยกำลังของ **ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ คือ ระลึกชาติ** แค่นี้ละครับเพื่อนภิกษุสามเณร พระพุทธศาสนาไม่ไปไหน

ท่านจะเห็นว่าเวลานี้สำนักกรรมฐานเยอะ ทุกแห่งเต็มไปด้วยความเจริญรุ่งเรือง แม้แต่จะอยู่ในป่าในเขา เพราะว่าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทมีความเข้าใจตามความเป็นจริง เห็นจริงเห็นจังตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และที่ท่านผู้นั้นเป็นเจ้าของถิ่นเป็นเจ้าสำนัก ท่านมีความรู้ความสามารถในการแนะนำ ฉะนั้นคนจึงไปหาท่านมาก

ถ้าบรรดาพระสงฆ์ทุกท่านที่ท่านบอกว่าท่านจะช่วยกันรักษา
พระพุทธศาสนา ให้ทรงอยู่ไม่มีใครไปแย่งคนไปจากพระพุทธศาสนาได้ ก็ไม่ต้องไป
ทะเลาะกับเขา เพียงเอาหลักสูตรวิชาสามและอภิญญาหกไปใช้พอแล้ว เหลือเหลือ
แม้แต่แค่ความรู้เบ็ด ๆ อย่างผมได้มากระจุ่มระจิม จะเป็นวิชาสามจริงก็ไม่ใช่จะเป็น
อภิญญาที่ไม่ใช่ อภิญญาไม่ใช่แน่

แต่การเตรียมตัวเพื่ออภิญญาอาจจะมีบ้าง มีก็เป็นสะกิดเศษ ๆ เลย ๆ
ถึงอย่างนั้นการไปอเมริกาปีที่ ๒ คือปี ๒๕๒๗ ฝรั่งเศสปฏิบัติธรรมได้กันเยอะ คล่อง
แคล่วมาก ทั้งนี้ก็ต้องขอบใจ **ดร.ปริญญา นุตาลัย** เป็นคนสอน กับคุณวิรัช คือ **พระ
วิรัช ที่วัดท่าซุง**นี่เอง เธออยู่อเมริกามาหลายปีเป็นคนสอน เขาพูดภาษาฝรั่งเศสได้ ใ้
ผมนะไม่ได้สักคำ ภาษาฝรั่งเศส "กิน" เขาก็ไม่เรียกว่า "เจียะ" ถ้าเจียะพอเรียกได้ ไม่รู้เขาพูด
ยังไง กินไม่ถูก ก็ต้องใช้ภาษาไปกัน

ฝรั่งเศสค่าเขาได้กันเยอะแยะ เขาสอนกันแค่ ๑๐ นาที ระลึกชาติได้ทันที
ดร. ปริญญา นุตาลัย เธอยังมีชีวิตอยู่ ใครสงสัยก็ไปคุยกับเธอก็แล้วกัน เธอเป็นคน
สอน

และเรื่องการรู้อะไรต่ออะไรเราพิสูจน์กันแล้ว ฝรั่งเศสคนนั้นไม่รู้เรื่อง ถ้าม
แล้วแกตอบถูกหมด ใ้สิ่งที่ถูกไม่ใช่ถูกเฉพาะสิ่งที่เรามองไม่เห็นคือชาติก่อน เอากัน
ชาตินี้ ชาตินี้เวลานี้จะได้อยู่ที่ไหนเธอตอบได้ทันที อันนี้เป็นเครื่องพิสูจน์ของความรู้แต่
ความรู้นี้จะยืนยงทนได้นานไม่นานเพียงใดก็ขึ้นกับกำลังใจของเธอ สำหรับผมเองผมก็
ไม่ยืนยันเหมือนกัน จะผลอลงนรกหรือเปล่านั้นก็ไม่ทราบ

วันนี้เฉื่อยไปนะ เวลาหมดไปเกือบ ๒๐ นาที นี่หมดไป ๑๗ นาทีแล้ว ก็
เลยจะขอบ้าอีกนิด เป็นบ้าสุดท้ายสำหรับหนังสือเล่มนี้ อันนี้ให้เขาทำเป็นเสียงไว้เล่มละ
๑๐ คาสเซต ถ้าจบ ๑๐ คาสเซตถือว่าหมดเรื่องกันที่ เป็นเล่มหนึ่งเล่ม แต่ยังไม่จบมัน
จะมีเรื่อย ๆ ไปจนกว่าผมจะเล่าเรื่องไปถึงตอนผมเกิดโน่น ถอยหลังลงไป และก็ยังจะ
ยาวต่อไปว่าหลังจากที่บันทึกและทำหนังสือนี้แล้ว ไปพบอะไรบ้าง จะว่าต่อไปอีกถ้ามี
แรงทั้งนี้ไม่แน่มันไม่ยืนยันเหมือนกัน เพราะเวลานี้ผมพูด ผมนอนพูดนะ มันจะพูดไปได้
เท่าไรก็ไม่ทราบ ก็ขอบ้าต่อไป เหลือเวลาอีก ๑๐ นาทีเศษ ๆ บ้าอีกสักคาสเซตหนึ่ง
คาสเซตนี้ก็เข้าไปก่อนหน้าแล้ว คือว่าขอบ้าเรื่องแผ่นดินไหว

ใช้คำว่า "แผ่นดินไหว" นี่มันก็เป็นเรื่องพูดกันสั้น ๆ แต่ความจริงต้นเหตุแห่งแผ่นดินไหว ว่าแผ่นดินไหวเพราะอะไร

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๖ เดือนพฤษภาคม อาศัยที่ลูกศิษย์ลูกหาลูกหลานที่ประเทศอเมริกาเธอเดินทางมาศึกษาพระกรรมฐานที่ประเทศไทยบ้าง ที่ยังไม่มากรับเทปบ้างหนังสือบ้างไปฝึกกันกำลังศรัทธาของเธอดีมาก ผมรับเงินของเธอที่ไร กำลังใจเต็มตึก ๆ ทุกที ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะทราบว่าคุณคนๆ ที่ไปประเทศอเมริกาต้องการจะหาเงินหาทองมาตั้งตัว แต่ทว่าในเมื่อเธอต้องทำบุญ ก็ต้องเชื่อเนื้อเถื่อนหนังของเธอ เลือดออกไซก สมมุติเอา เอามาทำบุญ ก็เกรงว่าเธอจะลำบาก แต่ว่าทุกคนก็พร้อมบอกรับว่าตั้งใจจะทำบุญจริง ก็ดีใจ จึงได้เตือนว่าการทำบุญนะ ทำแต่พอควรอย่าให้หนักเกินไปจะเดือดร้อนภายหลัง

ต่อมาเธอก็ขออาราธนาไปอเมริกา ใช้เวลา ๓ ปี ผมก็ไม่ค่อยสบาย เลยตัดสินใจว่า ๒๕๒๖ พฤษภาคม ไปแน่ ตอนนั้นก็ยกโขยงไปประมาณ ๒๘ คน ยังน้อยกว่า ๒๕๒๗ ยกโขยงไป ๔๓ คน นี่ไม่ไปเที่ยวกัน โอกาสจะเที่ยวไม่มี ไปมุ่งอย่างเดียวคือ **ธรรมะ** รวมความว่า **ผมตั้งใจเอาเปิดไปปล่อยที่อเมริกา** เปิดคือผม คือความรู้เปิด ๆ เอาไปปล่อยที่อเมริกา

การไปปีที่แล้วทัวร์เขาจัด ให้ทัวร์จัดเขาก็ไปแวะ **ฮาวาย** ก่อน นั่งเครื่องไป **ฮาวาย** นี้ไม่รู้ว่ามีมิดเมื่อไร ออกจาก **ไทย** ไป **สิงคโปร์** ก่อน ออกจาก **สิงคโปร์** เปลี่ยนเครื่องก็ไป **ไทเป** ไทเปเริ่มค่าไฟฟ้าสลัว ๆ ออกจาก **ไทเป** มุ่งหน้าไป **ฮาวาย** เครื่องบินไปได้หน่อยเดียว หยิบนาฬิกาขึ้นมาตี ๒ ของ **ประเทศไทย** เห็นแสงสว่างมันลอดเข้ามาข้าง ๆ เครื่องบิน อะไรกันแน่ ลองเปิดหน้าต่างดูแสงพระอาทิตย์ ตายจริง นี่มันสว่างแล้ว ประเดี๋ยวเดียวเขาเอาอาหารมาเสิร์ฟก็ต้องกิน ก็ต้องใช้เวลาที่มันสว่างที่ไหนกินที่นั่น เขาเลี้ยงเมื่อไรกินที่นั่น จะไปถึงตี ๒ กินยังงัย พระพุทธเจ้าไม่ได้บอกตี ๒ พระพุทธเจ้าบอกแสงอาทิตย์ขึ้น อรุณที่ ๒ ขึ้นแล้วก็กินได้ นี่แสงอาทิตย์สว่างจ้าไม่ใช่ที่ ๒ เป็นที่เท่าไรก็ไม่ทราบ

พอไปถึงฮาวาย (ขอเล่าลัด ๆ) เขานำไปพักที่พัก ที่พักก็สบายดี เป็นหน้าที่ของทัวร์จะพาเที่ยวโน่นเที่ยวนี่ วันแรกไปถึงถึงกันไปหมด คนอื่นงงหรือไม่งงก็ไม่ทราบ ใ้กลางคืนมันเริ่มเป็นกลางวัน ใ้กลางวันมันเริ่มเป็นกลางคืน ชักจะยุ่งกันใหญ่

ผมก็นั่งสะสมสะสมอยู่ในห้องพักแต่ผู้เดียว ตอนเย็น **ดร.ปริญญา นุตาลัย** เธอก็ไปเช่ารถ รถมอเตอร์ไซด์ให้เช่า เขาวิ่งเที่ยว

เธอก็ถาม "หลวงพ่อกับไปไหม" ผมก็บอกว่า "ไป" ไปไหนก็ไม่รู้ เห็นฝรั่งวิ่งครีบก ๆ ใช้อาวุธ อากาศมันดี ขณะที่นั่งไปก็ถาม **ดร.ปริญญา** ว่า

"เออเนี่ย มันยังงัยกันแน่ การที่มาคราวนี้เขาช่วยค่าเครื่องบินเธอ เธอก็ไม่รับ เอาไปคืน"

แต่ความจริงไม่ใช่สตางค์ของผม สตางค์ของญาติโยม **ดร.ปริญญา** นี้เธอเคยเรียนที่อเมริกา คล่องแคล่วในประเทศอเมริกามาก ก็ต้องหาคนคล่อง ๆ ไป และก็ได้รับประโยชน์ใหญ่จากเธอจริง ๆ ประโยชน์ใหญ่มาก การเดินทางก็ดี การพักผ่อน อะไรทั้งหมด เป็นภาระของเธอ ดีจริง ๆ แม้จะติดต่อการเดินทางไปไหนก็ตามรู้สึกว่าคุณคล่อง แต่ทุกคนก็ดี ทุกคนเขาไม่ชิน ก็มีชินก็คุณวิรัชอีกคนหนึ่งซึ่งกลับมาจากอเมริกานอกจากนั้นก็โยมปริญ ตุ๊กตาศรีณี เคยเป็นกงสุลไทยประจำฮ่องกง ก็เข้าใจในภาษาต่างประเทศได้

ก็รวมความว่า **ดร.ปริญญา** เธอมีความคล่องตัวมาก เธอก็พาไปเที่ยว นั่งไปก็ถามว่า "เขาให้สตางค์ค่าเครื่องบินทำไมจึงไม่รับ?"

เธอก็บอกว่า "ผมไม่ต้องรับหรอกครับหลวงพ่อกับ เพราะก่อนหลวงพ่อกับจะมาเนี่ย ฝรั่งมันจ้างผมให้ค้นคว้าเหตุผลแผ่นดินไหวว่ามันมาจากเหตุอะไร จากธรรมชาติ ใช้อุณหภูมิทำยังไงแผ่นดินไหว?"

ก็ถามเธอ ความจริงอันนี้ผมก็ไม่รู้จริง ๆ เหมือนกัน เรื่องแผ่นดินไหว พระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ ๘ อย่าง ใ้กฎแห่งธรรมชาตินี้มันมีอยู่ แต่ธรรมชาติมันทำอะไรแผ่นดินไหว อย่าลืมนะว่าแผ่นดินไหวไม่ใช่กระต๊อบนะครับ กระต๊อบลมพัดมามันไหวได้ แผ่นดินมันไหวมันหนักเหลือเกิน มันไหวเพราะอะไร เธอก็บอกว่า

"เหตุจริง ๆ มันเป็นอย่างนี้ครับ แต่ว่าข้อมูลละเอียดนี้ไม่ทราบ คือว่าแผ่นดินมันมีการแยกตัวเป็นร่องภายในและก็มีลมเกิดขึ้น แผ่นดินก็ไหว"

ก็พูดกันน้อย ๆ ไม่ได้ถามอะไรอีก ต่อไปก็คุยเรื่องอื่นไป ผมก็ไม่สนใจเรื่องแผ่นดินไหว รู้ไปแล้วก็แค่นั้น รู้ไปแล้วผมจะไม่แก่ ผมก็แก่ทุกวัน รู้แล้วผมจะไม่ตายหรอก ผมก็ตาย ผมก็ต้องหวังผม หวังว่ากำลังใจของผมดีหรือเลวขนาดไหน มันจะไป

นรกหรือสวรรค์กันแน่ แค่นี้เอง นี่ห่วยจริง ๆ ห่วยตัวเอง พอหลังจากการเที่ยวแล้ว พอค้า
เหนื่อยก็กลับ

ยังชอบฮาวายว่าเขามีภูเขาเป็นที่อยู่อาศัย บ้านเขาปลูก แหม...กลางคืน
ไฟฟ้าสว่างพริบสวงามมาก แล้วหน้าใจอยู่นิด ใจคนบนยอดเขามันกินน้ำที่ไหน ใน
กรุงเทพ ๆ เราอยู่พื้นดินแท้ ๆ น้ำยังไม่ค่อยจะมีกิน ไม่สะดวก แต่นั่นที่ฮาวาย ไปตั้งบ้าน
บนยอดเขา แก่ต้องกินลมหรือไง อันนี้ผมไม่ทราบ แต่เข้าใจว่าฝรั่งเศสคงไม่กินลมคงต้อง
กินน้ำ

เป็นอันว่าเรื่องนี้ไม่ต้องคิด กลับที่พัก เห็นในห้องเขามีโทรทัศน์ มองดู
รายการเห็นมีรายการข่าวก็ลองเปิดโทรทัศน์ดู ผมไม่รู้ภาษาฝรั่งกับเขา ผมเห็นภาพผมก็
นั่งเดาเล่นไป ๆ พอจบข่าวก็ปิด เพราะดูตามเวลาเนี่ยมันเสียชะแล้ว ถ้าดูละครมันมอง
ไม่ค่อยเห็น มันเห็นชัดแต่ข่าวเท่านั้นเอง แต่ข่าวนี้เห็นชัดจริง ๆ

ก็รวมความว่าเมื่อถึงกาลเวลาจะนอนก็นอนลงไป ตามปกติของพระ
เวลาจะนอนทำอะไร ก็ทราบกันอยู่แล้ว ยังไม่นอนหรือนอนก็มีคติคล้ายคลึงกัน นั่นก็
คือทำจิตให้เป็นสุขก่อน พอนอนจับอานาปานุสสติ พอเริ่มจับปริ๊ดเดียว หายใจเข้าไม่
ทันหายใจออก เห็นภาพพระ พระพุทธรูป ท่านมายืนตระหง่านอยู่ใกล้ ๆ ข้างหน้า
สวยงามมาก ในภาพทรงแยมพระโอษฐ์

นี่ใครจะหาว่าผมบ้าภาพก็ตามใจ ภาพพระพุทธรูปเจ้าผมชอบบ้า ถ้าบ้า
เห็นพระพุทธรูป เจ้า ผมอยากบ้าตลอดทุกวินาทีของชีวิตที่ทรงอยู่ และได้ยินเสียงท่าน
ถามว่า

"เธอสงสัยเรื่องแผ่นดินไหวหรือ ?"

ก็กราบทูลให้ทรงทราบว่า "สงสัยพระพุทธรูปเจ้าข้า"

ท่านบอกว่า "สงสัยทำไมจึงไม่ถาม"

ก็ตอบกับท่านว่า "เห็นว่ามันเป็นเรื่องของโลก ไม่เป็นสาระไม่เป็น
แก่นสารแห่งธรรม ก็ไม่กล้าถามและก็ไม่กล้าจะยุ่ง เกรงว่าจิตจะวุ่นวาย"

ท่านก็บอกว่า "ไม่เป็นไร มันเป็นเรื่องไม่ใช่ไร้สาระ"

ท่านบอก "ถ้าอยากจะรู้ก็ตามฉันมา"

ตอนนี้ได้เรื่องแว็บเดียวลงไปใต้ดินเลย ไปเห็นแผ่นดิน มันเป็นร่องใหญ่
โอ้โฮ! จะว่าเป็นแม่น้ำนี่ไม่ใช่แล้ว บางจุดมันกว้างแบบทะเลน้อย ๆ โอ้ทะเลใหญ่ ๆ เขา

กว้างกันเท่าไรก็ไม่รู้ คือศูนย์ที่กว้างที่ห่างจริง ๆ มันเป็นไมล์ ๆ บางทีถึง ๗ ไมล์ ก็มี
กว่าก็มี กว้าง มันเป็นเรื่องเล็กเรื่อยไป ในความรู้สึกว่าผมก็ตามท่านไปเรื่อย ๆ ไปรอบโลก
ใช้รอยแตกของแผ่นดินี่มันรอบโลกจริง ๆ และก็ในรอยแตกของแผ่นดินี่ มองดู
แผ่นดินข้างใต้มันเหมือนกับดินผสมน้ำเป็นโคลนอยู่ มันเดือน ปุด ๆ ท่านก็เลยบอกว่า

"แผ่นดินจริง ๆ ข้างล่างมันแตกแยกกันอย่างนี้ ร่องมันใหญ่มาก"

งั้นแผ่นดินไหวเกิดจากเหตุนี้ ดร.ปริญญาเอกพูดไว้ตอนนั้นผมก็ทิ้งตอนนั้น
เมื่อทิ้งเท่านี้ก็พอดีกลับ กลับจากวันนั้น วันนี้ก็ต้องไปเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะ
เวลาสัญญาณ ๒ เครื่องบอกเวลาปรากฏว่า "เลิกเถอะ" ก็ต้องขอลาก่อน ไว้ฟังกันคาส
เซทหน้า ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบุญพรคุณผล จงมีแต่บรรดาท่าน
พุทธศาสนิกชนและเพื่อนภิกษุสามเณรทุกท่านผู้รับฟัง

สวัสดิ์